

188.
Fachsenberg, 11. Juni 2.

Sehr geehrter Herr Doctor,

nachdem ich nun im Kreise meines
Mecklenburger etwas zur Ruhe ge-
kommen bin von all meinen Fahrten,
beginnen mir die Bilder und Erinne-
rungen, die bisher ziemlich wirr durchein-
ander wirbelten, sich zu klären und
durch den Contrast mit der gegenwär-
tigen Umgebung erst ihre volle Wir-
kung zu entfalten. Und diese Freude,
mit der ich alles jetzt noch einmal
durchlebe, muss ich auch Ihnen aus-
drücken und meinen herzlichsten

Dank für die lebenswürdige, freundliche
 Aufnahme, die ich bei Ihnen gefunden.
 Wenn mich das Bedauern fasst, dass
 die schönen Tage so schnell vorübergehen
 mussten, so flüchte ich mich schnell
 zu dem Gedanken, dass ich sobald als
 möglich zum zweiten Male kommen
 werde, und dann darf Lemberg nicht am
 Ende meiner Reise und meiner Zeit liegen.
 Ich brauche Ihnen wohl nicht zu versichern,
 dass ich aufrichtig bedauere, nicht
 mit Ihnen fahren zu können, aber es war
 wirklich die höchste Zeit, dass ich zurück-
 kehre, denn am nächsten Tage nach meiner
 Ankunft verweist unser Direktor.

In Beiliegendem schicke ich Ihnen drei
 Gedichte von Botoff und einen kleinen
 Artikel über ihn, sollten Sie noch weitere
 Gedichte von ihm interessieren, so schicke
 ich sie Ihnen gern. Zugleich erlaube ich
 mir einen kleinen Nachtrag, den ich aus

Ihrer Studie im "Bismarck" gewidmet habe,
beizulegen. Und, nicht wahr, sie darf
hoffen, recht bald einmal ein Lebenszei-
chen von Ihnen zu erhalten?

Mit herzlichstem Dank
und freundlichen Grüßen

Ihr ergebener

Georg Adam.

K. F.

Sachsenberg
bei Schwerin i. M.

Кубо
Помчалъ
Вракъ отъ
Вракъ въ

На една
ка друга
Очи тѣмъ
Уста прок

Лѣтъ юн
Слънце
Жътварка
А ~~къ~~ къ

Метва е
Мѣзъ тѣ
Въ тазъ
У шор

190.

Хаджи Димитров.

Живъ е той, живъ е! Тамъ на Балкана
Потъкало въ кърви, лъжи и пѣщка
Юнакъ отъ дълбока на гурба рака,
Юнакъ въ младостъ и въ сила мъжка.

На една страна захвърлилъ пушка,
на друга сабя на двѣ строщена;
Очи тъмнѣятъ, глава се люшка,
Уста проклима цѣла вселена.

Лъжи юнакъъ, а на небето
Слънцею скрътно сърдце пече...
Жътварка пѣтвидѣ въ полею
А ~~къ~~ кръвюю още по силно тече.

Жетва е сега! Тѣйтѣе, робини,
Тѣзъ тѣмки пѣски!... Зръти и ти, слънце,
Въ тази рабска земля! Ще да загине
И той юнакъ... Но млякни сърдце!

Шозь койго падне въ бои за свобода,
шой не умира: кего жалеть
земля и небо, зворь и природа,
И птвца птени за кего птять...

Денемь му сынка пазу орлица,
И вьлкъ му крошкы ракафа ближи;
Надъ кего соколъ, юнашка птница,
И ты са за братъ, за юнакъ зрими!

Наштане вечерь-мѣсецъ изгрѣ,
звѣзды обсиваютьъ сводъ небесень;
Тора замули, вѣтъръ пове,-
Балканъгъ пѣ хайдушкы пѣсень!

И самодиви въ бѣла прелѣна,
Чудни, прекрасни, пѣсень поемкагъ,
Тихо казагаты треба зелена
И при юнакъгъ дойдаръ та сѣднаръ.

Сѣна му съ билки ракафа вьрме,
Друга го прѣне съ вода студена,
Шрефъ го въ уста цѣлуе бѣрме,
И шой я глѣда-мила засмѣна!

Кажу
Ше и м
Кажу м
Азъ неск
И птвек
И съ птск
Птять и
И птвса
Но сѣм
Юнакъгъ
Вьлкъгъ
И сѣнкъ
Обѣсв
О майко
Защо т
Тарване
На чий з
Окъ, зк
За туй

Года,

Кажеш ми, сестро, от Караджага?^{191.}
"От е и мойга върна дружина?"

Кажеш ми, какъ ми зели душата -
Азъ искамъ, сестро, тукъ да загина!"

и ми;

И плъснаръ съ ръцѣ, па са прѣгърнаръ,
И съ пѣски хвърленаръ шѣ въ небесага,
Лѣтаръ и пѣяръ, дождѣ осадинаръ,
И тѣрсаръ духъго на Караджага...

и ми!

къ;

къ!

Но сумна вече! И на Балкана
Юнакъго лѣжи, кръвога му тече -
Взлѣкъго му ближи лютага рана,
И садкѣго пакъ пече ли - пече!

И. Мухомѣвъ 1873.

Обѣсване на Василь Левски.

аръ,

аръ.

къме,

О майко моя, родина мила,
Защо тѣй жалко, тѣй мило плачемъ?
Гарбаке и ти птицо проклѣта,
На чий гробъ тамъ тѣй грозко грачемъ?

Окъ, знае, знае ти плачемъ майко,
За туй, че ти си черна робиня,

за туй, че твоя свещенъ гласъ, майко,
в гласъ безъ помощъ, гласъ въ пустиня.

Плачи! тамъ близо край градъ Водрунъ
Старци, азъ видяхъ, черно обсило,
и твоя едина сина, Българинъ,
Виси на него съ страшна сила.

Тарбана граче, грозно злобещо,
теса и валци, видяхъ въ полето,
Старци са моляръ Богу горещо,
Женихъ плачаръ, и щещъ дъцаръ.

Зима на тебе своята зла твоя
Вихрове гоняръ тръне въ полето,
и студъ, и мразъ, и плачъ безъ надежда
Навѣсаръ на твои скърби на сърдцето
Декември 1876

До мајо първо гледи.

Остави пакъ пъкъ любовна,
 Не вливай ми въ сърдце отрова,
 Младъ съмъ азъ, но младостъ не помна,
 Тамъ и да я помна, не роба
 Туй, що съмъ азъ на мразилъ
 И предъ тебе съ крака погазилъ.

Забрави туй време, 'га плацахъ
 за погледъ милъ и за въздишка,
 Ротъ бѣхъ тогазъ - бериги влацахъ,
 Та за една твоя усмивка,
 Безумекъ азъ свѣтофъ прѣзирахъ
 И цубофъ си въ калѣфа убирахъ!

Забрави ти отъзъ жалуди,
 Въ тѣзъ гърди вече любовь не ерѣ
 И не можемъ я ти събуди,
 Тамъ, въ скърбъ деловка владѣ,
 Отъ сичко съ раки покрито
 И сърце зло въ злоба обвито!

До,
 Дѣжда
 Душо
 1876

Ти имашо гласъ чуденъ, млада си,
Но чуешъ ли какъ пъе гораѣа?
Чуйшъ ли какъ плачатъ сиромаси?
За тозъ гласъ ми коянтѣ душара,
И тамъ тѣгли сърце ранено,
Тамъ дѣе се съ крови облѣно!

О махни тѣзъ думи отровни!
Чуй какъ стѣни гора и шума,
Чуй какъ ечатъ бурн вѣковни,
Какъ картъждаръ дума по дума -
Три казки за стари времена
И пъеми за нови тѣглина!

Забѣи и ти пъсень такава,
Забѣи ми, двоицо, на жалостъ,
Забѣи какъ братъ брата продава,
Какъ зинарь сили и младостъ,
Какъ плачи сирота вдовица,
И какъ тѣгляръ безъ домъ отъица!

Забѣи, или млякни, махни са
Сърце ми безъ трѣпоти - ще хръкне,

Ще хръкне,
Тамъ, дѣ
Отъ вѣк
И трѣпоти.

Тамъ...
А сѣбѣ з
Знале с
И щѣи
И смърт
А хладен

Аѣ, тозъ
Кой гла
Кръвав
Отъ к
Тамъ а
Ще лю

Ще хвърляне, изгори - светост са! 193.
Там, дъ земя гръми и тътне
Отъ викове страшни и злобни
И прѣсмъртни пѣсни над гробни...

Тамъ... тамъ буря върши клонове,
А радя ги свива на вѣнецъ;
Зинале са страшки долове,
И тшци въ тѣхъ зърно отъ свинецъ
И смъртта ѝ тамъ мила усмивка
А хладенъ гробъ сладка почивка!

Ахъ, тѣзъ пѣсни и тѣзъ усмивка
Кой гласъ ще ми викне, за тѣе?
Кръвава да вдигна напивка,
Отъ коя и любовъ нѣмѣ,
Тякъ тогазъ и само ще за тѣя,
Що любя и за що милѣя...

10. Юний 1871.